

Arrest

nr. 59 632 van 13 april 2011
in de zaken RvV X/ IV en RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, loco advocaat S. BENKHELIFA, en van attaché H. JONCHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 20 april 2009, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 9 december 2010, op dezelfde dag verstuurd.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en sich van origine te zijn. U bent geboren op 15/5/1351 (Afghaanse kalender, 6 augustus 1972). Toen u nog heel jong was, verhuisde u met uw ouders van de provincie Parwan naar de wijk Karte Parwan in de stad Kaboel. Tot het zesde leerjaar ging u naar school. U trouwde op 18/6/1373 (9 september 1994). Samen kregen jullie twee dochters. Omwille van de vernederingen, mishandelingen en druk om zich te bekeren die u en uw echtgenoot van

de moslimbevolking moest verduren, verliet u samen met uw gezin op 28 hamal 1388 (17 april 2009) Afghanistan. Op 20 april 2009 kwam u in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar asielmotieven overeenkomen met de problemen die haar echtgenoot in Afghanistan zou gehad hebben;
- aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het verklaarde verblijf van haar echtgenoot in Afghanistan en verzoekster steeds met hem samenwoonde, kan haar evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

3.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 59 631 van 13 april 2011 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"3.1. In zijn ene verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij voert in zijn enige middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel dat de overheid verplicht om met alle aspecten van het dossier rekening te houden. Hij voert ook machtsmisbruik aan.

Hij stelt dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 een juridische en een feitelijke motivering vereist. De feitelijke motivering van de bestreden beslissing is volgens verzoeker gebrekkig omdat de commissaris-generaal in de beslissing zelf erkent dat het geloofwaardig is dat verzoeker uit Kaboel afkomstig is. Bovendien toont hij wel degelijk aan dat hij de taal, de geschiedenis en het politieke stelsel van Afghanistan voldoende kent. Hij wijst erop dat hij als lid van de sikhminderheid de politiek niet zo goed volgde en daardoor de details niet kent en dat de contacten tussen de leden van de sikhgemeenschap door de veiligheidstoestand in Afghanistan tot een minimum beperkt zijn. Zijn gebrekkige kennis van de politieke actualiteit en van de sikhgemeenschap is volgens verzoeker niet doorslaggevend. Ook de juridische motivering is gebrekkig. De commissaris-generaal erkent in de beslissing immers dat er twijfel is maar motiveert niet waarom deze twijfel niet in verzoekers voordeel speelt. Bovendien baseert de commissaris-generaal zich op de algemene actualiteit en niet op de feitelijke toestand van het koppel. De commissaris-generaal vraagt van verzoeker en zijn vrouw dat ze bewijzen dat ze niet uit de buurlanden of uit een ander land komen, wat volgens verzoeker een onwettige eis is omdat algemeen wordt aangenomen dat een negatief feit zo goed als onbewijsbaar is.

In zijn andere verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en in meest ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een fotokopie toe van zijn paspoort. Volgens verzoeker toont dit document aan dat zijn nood aan bescherming moet onderzocht worden ten aanzien van Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Hij voegt ook een attest toe van de sikhtempel in België.

Verzoeker voert in zijn eerste middel aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schendt. Hij betwist de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Bovendien stelt hij dat hij niet inziet hoe twijfel over zijn recent vertrek tot een weigering van zijn asielaanvraag kan leiden, aangezien het risico op vervolging ten aanzien van zijn land van nationaliteit moet beoordeeld worden.

In zijn tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet schendt, evenals artikel 3 EVRM, de artikelen 2, 3 en 14 Handvest en de motiveringsplicht. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat het volledig in tegenspraak met de werkelijkheid is om te stellen dat het gewapend conflict slechts een beperkte impact zou hebben op de inwoners van Kaboel. Volgens verzoeker vinden in Kaboel elke dag veiligheidsincidenten plaats en wordt de stad voortdurend bezet. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het belang van zijn kinderen. Verzoeker wijst op de hoge kindersterfte, het gebrek aan medische en sociale structuren, het gebrek aan onderwijs en de vele antipersoonsmijnen in Afghanistan.

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, opdat een middel ontvankelijk zou zijn, het niet volstaat allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar bovendien nog genoegzaam moet worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn ene verzoekschrift enkel de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 uitwerkt. De overige onderdelen van verzoekers middel zijn dan ook onontvankelijk.

De Raad wijst er verder op dat de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodanig dat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan besloten worden. De schending van de wet van 29 juli 1991 wordt hier dus niet dienstig aangevoerd.

Voorts is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij na zijn verhuis uit Parwan steeds in de stad Kaboel gewoond heeft. De commissaris-generaal heeft immers vastgesteld dat verzoeker het aantal hindoe- en sikhfamilies in Kaboel volledig onderschat, dat hij over enkele vooraanstaande leden van zijn gemeenschap maar weinig informatie kan geven, dat hij een belangrijke betoging – waaraan hij zelf deelnam – volledig verkeerd in de tijd plaatst, dat hij verkeerdelijk meende dat zijn gemeenschap en niet de overheid de oude crematieplaats opknapte, dat zijn kennis van het Afghaanse geld erg beperkt is, dat hij niet op de hoogte is van een aantal beruchte aanslagen, dat hij weinig of niets kan zeggen over een aantal bekende personen, dat zijn kennis van televisiezenders en -programma's beperkt is, dat hij niet vertrouwd is met het Pashtunistanplein, dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn leven niet in de Afghaanse context kan plaatsen, zoals zijn huwelijk en de geboorte van zijn oudste dochter en dat hij niet aannemelijk kan maken waarom hij Afghanistan niet veel eerder verlaten heeft. De verklaringen die verzoeker in zijn verzoekschriften geeft voor deze vaststellingen kunnen deze niet weerleggen. Zo stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor het aantal sikhfamilies genoemd heeft die hij persoonlijk kent. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat aan verzoeker gevraagd werd hoeveel hindoes en sikhs er ongeveer in Kaboel wonen en dat hij antwoordde dat er 25 tot 30 families wonen (gehoorverslag, 5). Uit de vraagstelling blijkt dus duidelijk dat naar het totale aantal hindoes en sikhs in Kaboel gevraagd werd en ook in zijn antwoord heeft verzoeker niet verduidelijkt dat hij enkel het aantal families noemde die hij kent. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker over Ravinder Singh en over Anarkali inderdaad een aantal zaken wist (gehoorverslag, 4-5). Het blijft echter wel opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat Ravinder Singh steeds in Kaboel gewoond heeft, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij vijf jaar in Delhi woonde en in 2002 terugkeerde naar Kaboel (The Times of India 10 juni 2003). Verder beweert verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij nooit gezegd heeft dat de betoging in 2009 plaatsvond, maar dat hij gezegd heeft dat het "meer dan twee jaar geleden" was. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de betoging in hamal 1388 was, wat overeenkomt met april 2009 (gehoorverslag, 5-6). Over de aanslagen in Kaboel stelt verzoeker dat hij zich de data niet meer herinnert maar wel de aanslagen zelf. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij zich geen aanslag op Karzai kon herinneren en ook van problemen met het Serena Hotel had hij geen weet (gehoorverslag, 4 en 7). Voorts stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat hij tijdens het bewind van de moedjahedien getrouwd is. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat hij eerst verklaarde dat hij tijdens het bewind van de taliban getrouwd is en later zijn verklaring wijzigde (gehoorverslag, 9). Ook wat de geboorte van zijn oudste dochter betreft, verklaarde hij eerst dat zij tijdens het bewind van Najibullah geboren is en later dat het tijdens het bewind van de

taliban was (gehoorverslag, 4 en 9). Gelet op al deze elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na zijn verhuis uit Parwan steeds in de stad Kaboel gewoond heeft.

De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vlucht naar België verbleef, is wel degelijk van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Zoals verzoeker terecht opmerkt moet het risico op vervolging beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Hetzelfde geldt voor de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Door over zijn verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maakt verzoeker het zelf niet aannemelijk dat hij vluchteling is of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over waar hij de laatste jaren verbleef. Het feit dat de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt dat het geen twijfel leidt dat verzoeker een zekere tijd in Kaboel heeft doorgebracht, doet hieraan geen afbreuk. Ook het paspoort dat de Afghaanse ambassade aan verzoeker heeft afgeleverd, sluit niet uit dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, wordt van hem niet verwacht dat hij aantoonst dat hij niet uit een ander land komt, maar wel dat hij geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn asielrelaas. Op een asielzoeker rust immers de plicht om de waarheid te vertellen (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205).

Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidsincidenten in Kaboel en naar de slechte situatie voor kinderen in Afghanistan is hier verder niet dienstig, aangezien hij geen duidelijkheid verschaft over zijn nationaliteit en zijn nood aan bescherming.

Het attest van de sikhtempel bevestigt dat verzoeker het sikhisme belijdt, wat aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Gelet op artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet kan de Raad immers slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen."

3.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 64 934 / IV en RvV 64 948 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER